III 401671

ACADEMIA ROMÂNĂ
MEMORIILE SECŢIUNII ŞTIINŢIFICE
SERIA III TOMUL XV MEM. 11

ROLUL ACADEMIEI ROMÂNE ÎN COMBATEREA CAMPANIILOR DE PONEGRIRE A POPORULUI ŞI STATULUI ROMÂN

DE

GRIGORE ANTIPA
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

MONITORUL OFICIAL ŞI IMPRIMERIILE STATULUI
IMPRIMERIA NAŢIONALĂ, BUCUREŞTI 1940

MEMORIILE SECŢIUNII ŞTIINŢIFICE

SERIA III

TOMUL I, (1922/23): Lei 100

TOMUL II, (1924/25): Lei 130

TOMUL III, (1925/26): Lei 220

TOMUL IV, (1926/27): Lei 240

TOMUL V, (1928/29): Lei 350

TOMUL VI, (1929): Lei 300

TOMUL VII, (1930/31): Lei 300

TOMUL VIII, (1931): Lei 400

Biblioteca Centrală Universitară Bucureşti Cota 04/7967 Ed.S. Inventar 142328

ZACH. C. PANŢU. Geraniaceele din România . . . . . Lei 140
Prof. Dr. N. DELEANU şi Dr. M. I. ANDREESCU. Studiu chimic asupra rolului substanţelor minerale şi organice în cursul vieţii plantelor . . » 70
I. SIMIONESCU. Mamifere marine din Sarmaticul dela Balcic . . . . » 12
O. G. LECA. Cercetarea caracterelor rassiale la Români prin analiza antropologică . . . . . » 10
Prof. Dr. D. GEROTA. Coborîrea precoce din pat, după operaţiunile făcute asupra cavităţii abdominale . . . . . » 20
VASILE GH. RADU. Spermatogeneza la Armadillidium vulgare Latr., cu privire specială asupra evoluţiei chromatinei şi a constituanţilor cytoplasmatici . . . . . » 110
ZACH. C. PANŢU. Contribuţiuni nouă la flora Bucureştilor şi a împrejurimilor . . . . . » 12
I. Z. BARBU. Catalogul cephalopedelor fosile din România . . . . . » 25
I. LEPŞI. Despre planctonul Iordanului . . . . . » 15

TOMUL IX, (1932/34): Lei 450

Prof. Dr. G. MARINESCU. Constituţia umană după lucrările şcoalei italiene . . . . . Lei 40
AL. V. ALEXANDRI. Contribuţiune la cunoaşterea Gasteromycetelor din România . . . . . » 110
Ing. ION BASGAN. Acţiunea şi forma sapei Rotary în rocile formaţiunilor de petrol din România . . . . . » 100
Prof. Dr. G. MARINESCU. Temperamentele după doctrina şcoalei italiene » 30
Prof. Dr. G. MARINESCU. Un caz remarcabil de amnezie anterogradă înfăţişându-se sub aspectul unei desdoiri a personalităţii . . . . . » 20
N. DONICI. Al patrulea congres al uniunii astronomice internaţionale . . » 5
C. MOTAŞ (Jassy) et M-lle E. DOBREANU (Bucarest). Faune hydracarienne de quelques lacs des environs de Bucarest . . . . . » 20
I. LEPŞI. Planaria alpina şi Planaria gonocephala la Godianu şi Retezat (Carpaţii sudici) . . . . . » 30
Prof. Dr. N. T. DELEANU. Migraţia negativă a substanţelor azotoase din frunze şi chiestiunea acumulării lor în tulpină sau rădăcină. . . » 15
N. T. DELEANU şi C. BORDEIANU. Studiu asupra rolului şi funcţiunii substanţelor minerale şi organice în vieaţa plantei . . . . . » 18
Prof. Dr. G. MARINESCU. Cercetări asupra acţiunii mescalinei . . . . » 18
GR. ANTIPA. Principes et moyens pour la reorganisation des musées d'histoire naturelle . . . . . » 60

TOMUL X, (1934/35): Lei 400

Ing. G. GRIGERCSIK. Die kombinierte Ausgleichung der unmittelbaren Beobachtungen. . . . . Lei 15
ZACH. C. PANŢU. Contribuţiuni nouă la Orchidaceele din România . » 25
Prof. Dr. G. MARINESCU. Despre rolul vitaminelor . . . . . » 40

Biblioteca Centrală Universitară
"Carol I" București
Cota III 401671

ROLUL ACADEMIEI ROMÂNE IN COMBATEREA CAMPANIILOR DE PONEGRIRE A POPORULUI ŞI STATULUI ROMÂN

DE

GRIGORE ANTIPA
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÂNE

Comunicare făcută în şedinţa dela 5 Aprilie 1940

Nici un popor de pe întreaga faţă a globului nu a fost mai ponegrit ca poporul român. Neadevăruri patente, statistici anume ticluite, insinuări tendenţioase, etc., s'au strecurat de mai bine de o jumătate de secol: în literatura beletristică şi ştiinţifică din toate ţările, în cărţile cele mai răspândite de informaţiuni (Lexicoane, Enciclopedii, descrieri de călătorii, ghiduri, etc.), în descrieri geografice, reviste ştiinţifice, ziare şi aşa mai departe. Toate acestea, în scopul de a se arăta lumii civilizate, că în mijlocul Europei trăeşte un popor inferior, cu apucături sălbatice, incapabil de a se guverna singur şi de a-şi civiliza ţara în care locueşte. Centrul de unde se conducea, pe la finele secolului trecut, această campanie, fusese ales la Viena.

Cine nu-şi aduce aminte, de exemplu, de modul cum eram descrişi de către scriitorul Karl Emil Franzos, în răspândita sa carte « *Aus Halb- Asien* », al cărei titlu indică în deajuns conţinutul ei răutăcios, sau de cuvintele insultătoare, ca « Walachische Wirtschaft », « Wilde Walachei », etc., care mereu se repetau în presa de atunci. In ediţiile mai vechi — dela 1890 — din Mayer's Conversations Lexicon — adică în una din acele mari enciclopedii, care nu lipseşte din biblioteca nici unui german cult —, poporul român era descris — după

B.C.U. "CAROL I" BUCURESTI

inspirațiile dela Viena — în felul următor: « Der Rumäne gilt als hinterlistig, feig, grausam und faul, Caraktereigenschaften, *die seine Nachbarn* übereinstimmend ihm nachsagen » [1]). (Vol. XIV, ed. 1890).

In cunoscuta carte a lui Umlauft « *Die Oesterreichische Ungarische Monarchie* » (ed. III), apărută la Viena în 1887, (cu 1192 pagini), Românii erau descriși (pp. 647—649) ca un adevărat popor barbar care trăește într'o completă sălbăticie. Iată câteva fraze caracteristice: « Die Rumänen sind schwerfällig und langsam in ihren Bewegungen, doch hat diese Schwerfälligkeit mehr den Charakter der Faulheit als der Unbeholfenheit »... « Die, vorherrschend, schwarzen Augen haben fast immer einen tückischen Ausdruck, blitzen bei Erregung lebhaft auf, werden aber, sowie der Mann sich beobachtet sieht, sofort demütig niedergeschlagen. Die dunklen langen und dichten Haare hängen wild und ungepflegt um den Kopf » [2]).

Pe țăranul nostru îl descrie în modul următor:

« Der rumänische Bauer ist feig, hinterlistig und faul. Er wird niemals einen Mann, besonders wenn er mit Feuerwaffen bewaffnet ist, vor dem er eine heilige Scheu hat, offen angreifen »; « er thut es nur aus dem Hinterhalte, oder wenn er weit an Zahl überlegen ist, in raubericher Absicht, z. B. durch Ueberfallen im Hause, wobei er zwischen seinen Stammesgenossen und anderen Leuten einen Unterschied nicht macht. Dabei begeht er die raffiniertesten Grausamkeiten. Nichtstun ist sein Lebensglück; er lässt, wie der Orientale, sein Weib für sich arbeiten » [3]).

---

[1]) Românul e considerat ca perfid, laș, crud și leneș, defecte de caracter pe care toți vecinii sunt de acord să i le impute.

[2]) « Românii sunt greoi și înceți în mișcările lor, totuși această încetineală are mai mult caracterul de lene decât de neîndemânare »... « Ochii negri care predomină au totdeauna o expresie perfidă și scânteiază cu vioiciune la iritare; însă, de îndată ce omul se simte observat, el îi pleacă cu umilință ». « Părul negru, lung și des atârnă sălbatic și neîngrijit împrejurul capului ».

[3]) « Țăranul român este laș, perfid și leneș. El nu va ataca niciodată în față pe un om — mai cu seamă când acesta este înarmat cu arme de foc, de care el are o frică sfântă. El atacă numai din ascunzătoare, sau când se găsește în număr covârșitor mai mare, cu intenție de furt, de ex. atacând pe neașteptate în casă; atunci nu mai face nici o diferență între conaționalii săi și alții. In aceste ocazii comite cele mai rafinate cruzimi. A sta ca un trântor este fericirea vieții sale; ca orientalul, el lasă pe nevastă să muncească ».

Urmează apoi descrierea stării culturale a Românilor:

« Die geistige Bildung der Rumänen ist gleich Null ».

« Die Culturstufe, auf welcher die Rumänen stehen, ist eine sehr niedrige... Ihr Gesang ist überaus eintönig und fast ganz ohne Melodie; besondere musikalische Instrumente besitzen sie nicht. Poesie ist unter den Rumänen wenig zu Hause; namhafte Dichter fehlen ganz; überhaupt wird die Nationalliteratur wenig gepflegt. Die Rumänen sind voll von Aberglauben und halten viel auf Vorbedeutung, Hexerei, u. dgl.; dahin gehört besonders der Glaube an Wampyre. Rothaarige Männer hält man für Wampyre, welche, wenn sie vestorben sind, vorzugsweise den jungen Mädchen das Blut aussaugen. Die Leiche wird deshalb mit einem grossen eisernen Nagel im Sarge festgenagelt. Es können aber auch andere als rothaarige Wampyre sein: Folgen in einer Familie rasch mehrere Sterbefälle nacheinander, so ist das ein sicheres Zeichen, dass sich unter den Verstorbenen ein Wampyr befindet. Man öffnet dann das Grab, dieser, auf welche man dashalb verdacht hat; findet man ein Loch im Sarge, so wird in denselben ein Schuss abgefeuert, oder man schlägt einen eisernen Pfal durch den Sarg, so den Wampyr zu bannen » [1]).

Citind o asemenea descripție despre un popor de lași și criminali, — care atacă pe semenii săi numai pe la spate, care comite cele mai rafinate cruzimi pentru a prăda, care este lipsit de orice predispoziții culturale, care își profanează mormintele și trage cu pușca în cadavre, ș. a. m. d., — crezi că autorul a greșit titlul și a vroit să descrie vreun popor sălbatec de canibali, din pădurile tropicale ale Africei sau din Patagonia. Și cu toate acestea autorul era un profesor din Viena și redactor

---

« Cultura sufletească a Românului este egală cu zero. Treapta culturală pe care stau Românii este foarte joasă. Cântecul lor este cu totul monoton și aproape fără melodie; instrumente muzicale deosebite nu au. Poezia nu este acasă între Români, poeți remarcabili lipsesc cu totul; în general literatura națională nu se cultivă. Românii sunt plini de superstiții și cred în cobire, farmece, etc., din care face parte și credința în strigoi. Bărbații cu părul roșu sunt considerați ca strigoi, care, după moarte sug sângele, de preferință al fetelor tinere. Din această cauză ei pironesc trupul mortului cu un cui mare de fier în sicriu. Dar, nu numai cei cu părul roșu pot fi strigoi. Dacă într'o familie se succedează mai multe decese unul după altul, acesta e un semn că între cei morți se află un strigoi. Atunci se deschide mormântul acelor bănuiți: dacă se găsește o gaură în sicriu, atunci se descarcă un cartuș sau se bate un țăruș de lemn prin sicriu pentru a pironi strigoiul ».

al unei însemnate reviste geografice; cartea sa este semi-oficială și a apărut în mai multe ediții, iar poporul pe care îl descrie trăia în Monarchia pe care vroia să o slăvească.

Firește, alți oameni de știință obiectivi — dintre cari mulți chiar dela Universitatea din Viena — făceau în același timp studii serioase asupra țării și poporului nostru și ne descriau, în reviste speciale, cu totul sub un alt aspect și chiar cu deosebită simpatie: Romaniștii, între cari și Mayer-Lübcke din Viena, recunosc originea noastră romană și limba noastră ca « cea mai conservativă dintre toate limbile romanice »; poezia noastră populară este recunoscută ca cea mai bogată ce se cunoaște la popoarele europene; folkloriștii văd, în poveștile și în maximele, tradițiile și zicătorile poporului nostru, un imens tezaur cultural și un adevărat cod de precepte înțelepte pentru călăuza în vieață; manifestațiile artistice ale poporului nostru — broderii, țesături, sculpturi în lemn, danțuri, etc. — sunt admirate pretutindeni, iar broderia e considerată ca unică, prin finețea ei și combinarea artistică a colorilor; muzica populară română e admirată pretutindeni, atât cristalizată în forme clasice — ca de ex. de colegul nostru Enescu și de o întreagă pleiadă de alți compozitori — cât și popularizată prin lăutarii români, care delectează publicul în restaurantele din toate orașele mari din Occident; și nu mai puțin sunt soliștii sau dirigenții noștri cu renume mondial cît și actorii, cari erau chemați în cele mai mari centre muzicale sau de artă dramatică din lume, pentru a juca pe cele mai renumite scene sau a concerta și dirija concerte clasice, în admirația publicului celui mai select.

Criminaliștii citau România ca un exemplu în contra necesității pedepsei cu moartea, arătând că, tocmai în această țară — care nu are pedeapsa cu moartea — se comit cele mai puține crime din toată Europa; ba arătau chiar, că, în România, românul adevărat nu comite decât crime pasionale sau numai când se crede nedreptățit, pe când majoritatea omorurilor, având de scop furtul, se comit mai mult de străinii de neam.

De asemenea, chiar Impăratul Franz Iosef lăuda întotdeauna în fața trupelor « vitejia regimentelor sale românești »

(« Die Tapferkeit meiner Rumänischen Regimenter ») și tenacitatea, sobrietatea și rezistența regimentelor române. (« Die Zähigkeit, Genügsamkeit und Ausdauer der Rumänischen Regimenter »).

După luarea Plevnei, bravura soldatului român a fost admirată de toată lumea, așa că chiar noua ediție din Mayer 's Konversations - Lexicon, după ce arată acum, că vecinii consideră pe acest popor de « hinterlistig, feig, grausam und faul » — insinuare pornită de sigur și strecurată aci din cartea lui Umlauft — totuși adaugă: « doch hat er im letzten orientalischen Krieg (1878) sich als tapferer Soldat gezeigt » (« totuși în ultimul război oriental din 1878 s'a arătat ca un soldat viteaz »). Vitejia sa, împotriva celui mai puternic dușman, s'a văzut, încă și mai mult, în luptele dela Mărăști și Mărășești în 1917, pe care însuși dușmanul de atunci a recunoscut-o.

Astăzi: în Institutele și Laboratoarele noastre științifice se desvoltă o mare activitate, iar contribuțiile ce le aduc la știința universală sunt din ce în ce mai mari; în publicațiile tuturor Academiilor și în revistele mondiale de știință, contribuția științifică a compatrioților noștri este considerabilă; în laboratoarele din Franța, Germania, Anglia, Elveția, Statele Unite, etc. românii se disting prin cercetările lor serioase, așa că pretutindeni li se încredințează posturi și misiuni științifice importante.

Lucrările mari tehnice de însemnătate generală, ca podul de peste Dunăre, etc., care s'au proiectat și executat de către inginerii români, alcătuesc admirația generală.

La toate expozițiile internaționale de bele-arte, pictorii și sculptorii români de mare talent, participă în mare număr și obțin premii importante.

Pe scenele celor mai mari teatre, opere și săli de concerte din lume — Comédie Française și diferite teatre din Paris; Burgtheater și Volkstheater din Viena; apoi Opera cea mare și Volksoper din Viena; Opera din Beyreuth; Opera din Paris, Berlin, Roma, München, Milano; Opera Metropolitană din New-York, etc. — artiști români de mare valoare, joacă rolurile principale, fie ca societari ai teatrului, fie ca invitați pentru anume reprezentații sau concerte, sau fie chiar ca

autori dramatici, compozitori muzicali, virtuozi, etc. Nume ca Agata Bârsescu, la Burgtheater din Viena; de Max, Mărioara Ventura și Jonel la Comédie Française; Viorica Ursuleac, Grozăvescu, Maria Cibotaru, Nectara Flondor, la Opera din Viena; Popovici la Beyreuth; D-na Darclée—Hartulari, Zina de Nori, Alice Cocea, Elvira Popescu și atâți alții. Și, pe deasupra tuturor: marele compozitor G. Enescu și întreaga pleiadă de tineri compozitori; maiștri dirigenți de concerte clasice, ca Georgescu, Perlea, etc., au făcut și fac gloria artistică a țării în lumea mare.

In administrația noastră de Stat, soluțiile date problemelor organizării învățământului și educației tineretului, problemelor sociale, etc. prezintă originalitatea lor și reprezintă contribuții prețioase la progresul general.

Progresele enorme, realizate în scurt timp, în desvoltarea tuturor ramurelor de producție și activitate economică, etc. sunt și ele astăzi considerate, în toată lumea, nu numai ca o dovadă de aptitudinile remarcabile ale poporului, ci chiar ca o contribuție originală considerabilă la progresul general al științelor și artelor, cât și al stabilirii normelor pentru organizarea vieții publice, și deci pentru progresul și înălțarea omenirii în general, ș. a. m. d.

Așa dar, în toate direcțiile și în toate ramurele de activitate — intelectuală, artistică, economică, etc. — geniul specific românesc — tânăr și vioiu — se manifestă și străbate în primele rânduri.

Acesta este, în realitatea sa, poporul arătat de ponegritorii săi, cu atâta lipsă de bună credință, ca: barbar și lipsit de orice aptitudini intelectuale, a cărui « cultură spirituală este egală cu zero »; a « cărui treaptă culturală este cu totul inferioară », a cărui « cântec este monoton și fără melodie », la care « poezia nu este acasă », unde « poeții lipsesc cu totul » etc. etc.!!!

Domnilor Colegi,

Cu toate aceste constatări obiective ale străinătății asupra manifestărilor noastre culturale; cu toate rezultatele cercetărilor științifice urmărite sistematic de oameni de știință

serioşi din toate specialităţile şi de Institute cu renume, din străinătate, asupra originei, limbei, firii, legislaţiei şi organizaţiei poporului român, precum şi asupra ţării sale; cu toate acestea — şi nu exagerez dacă zic că, şi cu toate dovezile de simpatie reală ce ne vin dela oamenii serioşi şi dela publicul mare chiar din ţările de unde au pornit aceste ponegriri răutăcioase — campania pornită în trecut a continuat şi mai departe, cu tenacitate — de astă dată însă cu centrul principal la Budapesta — atât în presa zilnică europeană, cât şi chiar în reviste ştiinţifice cunoscute.

E de admirat dibăcia cu care aceşti duşmani tainici ai poporului nostru — sau, cum le zice în Lexiconul lui Mayer « *vecinii cari informează Europa despre Români* » — au ştiut să îmbrace într'o formă ştiinţifică — şi uneori cu aparenţă de simpatie prefăcută — toate ticluirile şi insinuările lor, spre a le putea strecura în organele cele mai importante de publicitate din toată lumea, sau spre a le publica în cărţi cu aparenţele cele mai serioase de obiectivitate ştiinţifică, contestându-ne originea, limba, toate calităţile culturale şi însuşirile fireşti — trupeşti şi sufleteşti —, progresele ce le-am făcut, etc. Chiar de pe catedra fostei Universităţi maghiare din Cluj, rectorul de atunci al acelei universităţi — cunoscutul histolog St. Apathy — predica elevilor săi la cursul de biologie, că « Valahii sunt un popor inferior, lipsit de orice calităţi culturale, care este menit să dispară în lupta pentru existenţă ».

Dar nu e vorba numai de timpurile mai vechi ci, în publicaţiuni cu mult mai recente, menite a avea o mare răspândire, se repetă, sub altă formă, exact aceleaşi insinuaţiuni ca cele de pe vremea lui Karl Emil Franzos, sau ca cele din cartea geografului profesor F. Umlauft. In anul 1918 — atunci când Germania se considera încă ca biruitoare în războiul mondial şi Ungurii sperau ca la pacea generală să-şi mai poată întinde frontierele peste Carpaţi — apare la Budapesta, în limba germană, un elegant volum intitulat: « *Ungarn* », redactat de persoane cu cele mai înalte situaţiuni în lumea ştiinţifică, în cap cu Albert v. Berzeviczy, Preşedintele Academiei Ungare de Ştiinţă. Este o descriere de propagandă în străinătate, bogată în statistici şi material ştiinţific,

și cu toate aparențele de cea mai strictă obiectivitate. Capitolul despre naționalități este redactat de cunoscutul geograf, profesorul *Eugen v. Cholnoky*, care în descrierea ce o dă « Valahilor » — « oder wie sie sich neustens selbst nennen, Rumänen » — trece cu buretele peste toate cercetările științifice ce s'au făcut asupra originei poporului și limbei române, și strecoară, cu multă dibăcie și aparență de obiectivitate științifică, toate vechile și cunoscutele absurdități tendențioase. După el, românii, împinși de turci, au părăsit țara lor de origine balcanică abia prin sec. XII—XIII. In Transilvania se cunoșteau atunci — scrie el — numai cele trei naționalități: ungurii, secuii și sașii » iar despre Români, zice: « die Rumänen werden nur so nebenbei erwähnt ».

« Ihr ganzer Ethnicum beweist, dass sie ursprünglich Gebirgsnomaden, Alpenhirten, waren, wahrscheinlich Verwandte der Skipetaren...».

« Ihre Sprache zeigt einen starken slavischen und einen beinahe abenso starken spätlateinischen, mehr dem italienischen als dem lateinischen nahestehenden Einfluss. Diesen italienischen Einschlag konnten sie nur in den Küstengegenden der Adria aufnehmen, denn mit der römischen Herrschaft in Siebenbürgen und mit den dortigen fabelhaften Ueberbleibseln der Dazier haben sie durchaus nicht, zu tun » [1]).

După aceea arată că populațiunea originară a Transilvaniei, scăzând mereu din cauza războaielor necontenite cu turcii și tătarii, românii s'au scoborît din munți în basinul Transilvaniei și s'au apucat « nolens-volens » de agricultură. « Dafür hatten sie jedoch keine älteren Traditionen, anfangs auch kein rechtes Geschick, und die vordem sehr reiche, sorgfältig bebaute und mit unzähligen Fischteichen versehene Beckenlandschaft, verfiel, von den Rumänen besetzt, alsbald in einen sehr primitiven Zustand » [2]).

---

[1]) « Intreaga lor ființă etnică dovedește că prin originea lor erau nomazi de munte — păstori alpini — probabil rude de ale Skipetarilor... « Limba lor arată o puternică influență slavă și aproape o tot atât de puternică influență latină medievală, mai apropiată de italiană decât de latină. Această influență italiană s'a putut exercita numai în regiunea coastelor Adriaticei, căci cu dominația romană în Transilvania și cu fabuloasele resturi ale dacilor, ei nu au nimic a face ».

[2]) « Pentru această ocupațiune ei nu aveau totuși nici o tradițiune, la început chiar nici o îndemânare, așa că acest basin, care înainte era foarte bogat, cultivat cu multă

Aceasta este, după marele geograf și obiectivul om de știință ungur, Prof. v. Cholnocky, originea Românilor din Transilvania, pe care de altfel el îi apreciază foarte mult — cu o simpatie prefăcută! — atunci când stau în adevăratul lor culcuș «in den Hochgebirgen, in den alpinen Weidengegenden» adică la pășunele de pe creștetele munților nelocuibile pentru alte popoare; «Dort sind sie unverfälscht tüchtig, sympatisch, gastfreundlich, ehrlich und in ihren Ethnicum durchaus originell und interessant. Wo sie Ackerbau treiben, dort sind sie weniger zuhause, dort sind ihre guten Eigenschaften verblasst» [1]).

Firește, cam tot astfel justifică și coloniștii albi purtarea lor față de popoarele primitive de pe alte continente, pe care le-au împins în pădurile tropicale; acolo sunt și acești «natives» (indigeni) simpatici, cinstiți și originali, numai cu condiția să nu se scoboare la câmpie pentru a le face concurență. Și pășunele bogate din munții Transilvaniei trebuiau doar utilizate pentru economia națională ungară, și numai acești «natives» cari, cu mari sacrificii, s'au putut adapta — sub regimul crud al selecțiunii naturale — acestor condițiuni grele de vieață, puteau doar să le facă productive [2]).

De altfel autorul arată — cu o oarecare satisfacție ascunsă — numărul mare de analfabeți și starea lor de inferioritate culturală: «Der niedere Klerus, besonders der der Griechisch-Orientalischen Rumänen, hat viel dazu beigetragen, dass das Volk kulturell arg zurückgeblieben ist» [3]).

îngrijire și bogat în eleștee cu pești, a decăzut — după ce a fost ocupat de Români — într'o stare foarte primitivă».

[1]) «Acolo ei sunt nefalșificați capabili, simpatici, ospitalieri, cinstiți și, în ființa lor etnică, cu totul originali și interesanți. Acolo unde se ocupă însă de agricultură, sunt mai puțin la locul lor, acolo bunele lor însușiri se pierd».

[2]) Este o curioasă teorie de ocazie — emisă tocmai de un geograf — că însușirele fundamentale ale unui popor, care sunt adânc înrădăcinate în firea sa etnică și consolidate în timp de milenii, să poată varia după altitudine: Cînd locuește pe munte, acest popor este «unverfälscht tüchtig, simpatic, ospitalier, cinstit și în Etnicul său cu totul original și interesant»; când se scoboare însă la vale pentru a se ocupa cu agricultura, toate bunele sale însușiri firești dispar. Teorie, care are aceiaș valoare științifică ca și cea, despre care am amintit mai sus, a biologului Prof. Apathy fostul rector al Universității ungare dela Cluj, ambii abuzând de prestigiul științei pentru justificarea unor urîte și ridicole scopuri politice.

[3]) Clerul inferior, cu deosebire cel al Românilor greco orientali, a contribuit mult că poporul a rămas într'o stare culturală atât de înapoiată».

Condițiunile grele naturale în care acest popor a fost constrâns să trăiască, numai ca cioban, pe culmile munților, și lipsa de școli în limba sa națională, de sigur că acestea — după autor — nu explică numărul mare al analfabeților, ci numai popa — adică singurul lor învățător și conducător cultural este găsit că ar purta toată vina!

Am citat poate prea mult din această carte — redactată chiar de Președintele și membrii unei Academii științifice —, dar era necesar, pentru a pune în evidență că, în adevăr, campania de ponegrire a țării și a poporului român a continuat să persiste, uneori sub o formă mai obiectivă și cu aparență de simpatie prefăcută, dar în fond tot atât de răutăcioasă și încă cu atât mai insinuantă. Și acestea continuă mereu, atât prin cărți, literatură, etc., — din care ași putea să citez multe titluri cu totul actuale — cât și mai cu seamă sub scutul pseudonimelor și anonimatului, în acele organe ale presei zilnice din toată lumea — scrise atît în limba germană cît și în cele franceză, engleză, sau italiană — în care o propagandă îndemânatecă știe să-și facă drum. Folosindu-se mereu de orice pretext, exagerând relele și defectele, ignorând și ascunzând bunele, ei au mers înainte; căci, cred că, cu toate desmințirile ce se pot da, calomnia își face și ea drumul ei și că, la momentul prielnic, le va putea fi de folos.

După asemenea descrieri, strecurate în toată lumea cu dibăcie, ne cunoaște astăzi pe noi străinătatea neinițiată, iar omul de rând — care alcătuește majoritatea populațiunilor ei — judecă chestiunile noastre vitale, după ele.

Domnilor Colegi,

Aș putea să continuu a vă arăta și o întreagă serie de asemenea atacuri și insinuări cu totul recente, menite a zăpăci lumea cu privire la poporul nostru și stările culturale, politice și sociale dela noi. Mă opresc însă aci, cu citatele; căci cele arătate sunt suficiente pentru a ne lămuri pe noi: ce se urmărește, cine le pune la cale și ce este de datoria noastră să facem. Totodată însă nu cred nici necesar de a intra prea mult în chestiunile actuale și a provoca polemici inutile într'o atmosferă

care e deja atât de încărcată. E destul că știm cu cine avem a face și ce se vrea.

In adevăr, toată această campanie de ponegrire are o explicațiune cu mult mai profundă decât cea, în aparență, sentimentală. Și anume: poporul român are o întreagă serie de dușmani naturali, carii — cunoscând marile calități intelectuale și virtuțile sale sufletești — au un interes fundamental de a nu-l lăsa să se consolideze și să formeze un stat puternic pe teritoriul său etnic. Tot astfel, fiecare din vecinii care-l înconjoară deținea câte o bună parte din acest teritoriu etnic, cu o numeroasă populațiune românească pe el. Ei trebuiau dar, atât să justifice starea de inferioritate socială și culturală în care se sileau să țină această populație subjugată, cât și să caute să micșoreze, cât mai mult, prestigiul celor rămași liberi, și chiar să-l slăbească, pentru ca aceștia să nu ajungă în stare să libereze odată pe frații lor.

Pe de altă parte, la bogățiile naturale ale acestei frumoase țări râvnea toată finanța internațională, care prefera să aibă a face cu un stat slab neconsolidat —pentru a putea obține mai cu ușurință tot felul de concesiuni și a acapara astfel întreaga sa vieață economică — decât cu un stat puternic, capabil de a-și desvolta bogățiile sale naturale prin propriile forțe. Interesul politic fundamental, de a nu lăsa Statul român să se consolideze, era, pentru unii vecini, cu atât mai mare, cu cât el sta și în calea politicei lor de expansiune —fie spre răsărit fie spre apus —și de aceea ponegrirea lor nu era decât o pregătire prealabilă pentru ocazia unei eventuale împărțiri definitive a acestui Stat.

Astăzi, în fine, când unitatea națională pe teritoriul etnic este un fapt îndeplinit, campania de ponegrire se mai conduce în speranța că, oprindu-se în loc consolidarea noului Stat, vecinii noștri vor putea — profitând de vre o ocaziune — să-și reia iarăși — cel puțin în parte — teritoriile ce le-au pierdut.

Campania dusă astăzi, cu atâta înverșunare și cu enorme cheltueli de propagandă, în toate țările lumii, contra noastră, sub numele de « revizionism », nu este nici ea decât continuarea, sub o nouă formă, a vechei campanii de ponegrire,

cu aceleași tendințe și cu metode adaptate nouei situații politice.

In fine, la toate acestea se mai adaugă și faptul că România, în afară de « Evreii pământeni », mai are un mare număr de « Evrei minoritari » cât și de « Evrei emigrați » care se dau în străinătate drept « experți în chestiile românești » — din acei cu trecere mare în presa lumii și cari stau în serviciul marei finanțe internaționale. Și aceștia caută să mențină apa turbure, pentru ca inspiratorii lor să poată deveni iarăși stăpâni pe vieața economică a acestei bogate țări.

Ceea ce scriu aceștia despre noi, în presa mondială sau în broșuri și volume, nu diferă de campaniile din trecut, decât doar ca formă și cu aparențe de mai mare obiectivitate, fondul însă e cu atât mai tendențios.

Un diplomat al unei țări neutre străine, care era în post în Statele Unite și a fost mutat ca însărcinat cu afaceri al țării sale în România, mi-a spus că, dorind să se informeze despre noua țară în care era creditat, nu a găsit în librăriile din Statele Unite altă carte despre România, decât un volum englez de un domn Bercovici — un evreu originar din România —, și că, venind apoi în țară, a rămas înspăimântat de neadevărurile și răutățile ce le-a citit în acea carte despre țara noastră.

Toate citatele pe care le-am reprodus până aci privesc numai campaniile ce s'au dus în contra noastră de către vecinii noștri dela Apus, cu interesele speciale ce le urmăresc ei și pe care le cunoaștem prea bine. Dar, nu mai puțin tendențioase sunt și campaniile pornite dela vecinii noștri dela Răsărit și dela Sud. Fiecare, după interesele speciale ce le urmăresc, caută să ne descrie ca « sălbateci », mobilizând pe « tovarășii de idei » și mai cu seamă pe « prietenii » lor, scriitori de talent — angajați în serviciile lor de propagandă din țările apusene și grupați în asociații cu diferite titluri ca « Liga drepturilor omului », « Liga antimilitaristă », « pacifistă », « antifascistă », etc., pentru a arăta lumii civilizate « atrocitățile și barbariile » comise de Români în Basarabia sau Dobrogea. Propaganda comunistă prin postul de radio dela Tiraspol, vorbește zilnic despre « călăii » sau « câinii dela București », iar societatea

« Dobrogea » din Sofia, — țară cu care noi avem mari interese comune și ținem să fim în relații de prietenie — protesta în toate țările civilizate contra « barbariei comise de Români contra Bulgarilor din Dobrogea ».

Iată dar o întreagă serie de interese mari, cari ne-au făcut atâția dușmani și care explică în deajuns tenacitatea luptei ce se duce în contra noastră, cu această armă perfidă a ponegririi, și care de sigur va continua atâta timp cât lumea din țările civilizate nu va găsi o literatură cinstită, care s'o poată informa în mod exact asupra țării, poporului și stărilor dela noi, cât și asupra drepturilor noastre sfinte.

Domnilor Colegi,

Astfel fiind trista realitate, întrebarea este: ce trebue și ce putem să facem pentru a ne apăra. Căci trebue să ne dăm bine seama că nu e vorba numai de bârfeli și calomnii pornite din ura și antipatia unor inconștienți, pe care demnitatea și conștiința ce o avem despre drepturile și valoarea noastră și de aportul considerabil pe care-l aduce poporul nostru la progresul omenirii, ar cere să le tratăm cu dispreț și să ne căutăm de treabă. E vorba însă de o adevărată campanie, metodic organizată, cu scopul bine definit de a provoca indignare pentru « nedreptatea ce s'a făcut » și a induce în eroare publicul mare din toate țările cu influență decisivă, pentrucă — astăzi când, în ultima linie, el decide politica statelor — acestea să fie influențate în atitudinea lor față de noi și în încrederea ce o pot acorda cinstei și destoiniciei noastre; ba chiar ca, la pacea generală ce se va face, pretențiile lor cu totul nejustificate să fie luate în considerare.

După cum însă ofensiva este metodic organizată și condusă, tot astfel trebue să fie și cu defensiva noastră.

Multe sunt căile și multiple mijloacele pe care putem să le folosim: Statul cu serviciul de propagandă, știința cu societățile științifice, presa, instituțiile culturale, societățile de turism, comerțul, etc., fiecare poate desfășura o activitate importantă; trebue însă să existe un plan de activitate, o

conducere unitară și o organizare care să precizeze rolul, mijloacele și căile fiecăruia.

Oricât de importantă ar fi chestiunea, nu poate intra în cadrul acestei conferințe, de a ne ocupa de detaliile acestei organizațiuni. Scopul pe care-l urmăresc acum este, ca — în calitate de vechiu academician — să arăt care cred că este rolul Academiei Române — ca cea mai înaltă instituție de cultură a neamului românesc, care veghiază și dirije evoluția sa — în această luptă, pentru apărarea demnității și prestigiului poporului și țării noastre ponegrite, și care trebue să fie căile pe care să purcedem și mijloacele demne de care situația și îndeletnicirile noastre ne permite să ne servim.

Inainte de toate trebue să ne dăm bine seama că Academia Română, ca institut național de înaltă cultură, căruia îi este încredințată înnălțarea sufletească a poporului român — prin cultivarea adevărului, binelui și frumosului, prin conservarea și desvoltarea firii sale etnice, a limbei și gândirii sale și a sporirii energiei sale colective prin cultură — nu poate duce lupta decât pe temeiul acestor îndeletniciri și pe căile indicate de ele. Această cale nu poate fi decât, de a lua asupra ei — cu tot prestigiul pe care și l-a câștigat și de care se poate bucura o astfel de instituție națională — sarcina de a informa, în mod sincer, străinătatea asupra stărilor reale dela noi, spunând tot adevărul, fără a căuta să ne ascundem păcatele și fără a intra în niciun fel de polemică, și să lase apoi presei zilnice sarcina de a demasca izvoarele provenienței acestei campanii de ponegrire și interesele reale ce le ascund ele. Ea e datoare să o facă, chiar și în interesul acelor popoare care sunt induse și ele în eroare de către proprii lor propagandiști și agitatori. Aceștia, prin neadevărurile ce le debitează zilnic, le desvoltă speranțe irealizabile și periculoase și întrețin astfel o atmosferă contrarie realizării intereselor lor superioare de Stat, care le dictează nevoia să trăiască în bune relații cu vecinii lor, și chiar să colaboreze cu ei, spre a-și asigura viitorul, consolidarea statului și propășirea culturală și economică ca state naționale.

* * *

Domnilor Colegi,

Poporul Român, după 18 veacuri de chinuri sufletești și trupești, a ajuns în sfârșit, grație tenacității și vitejiei sale, să se vadă stăpân în țara sa și să-și formeze un Stat național pe teritoriul său etnic. El se află astăzi în fața celei mai grele probleme: de a-și organiza noul său Stat și de a-și așterne bazele viitorului său.

Bunul simț, care l-a condus în vremuri de grele chinuri și suferințe și care l-a făcut să-și păstreze atâtea veacuri firea și naționalitatea sa neatinse, îl povățuește și de astă dată. El este călăuza care-i arată calea pe care trebue s'o apuce, pentru a ajunge în stare să creeze pe acest teritoriu o civilizație proprie, demnă de strămoșii săi Daci și Romani, și pentru a-și putea desvolta — prin cultură, știință și educație — minunatele însușiri firești — trupești și sufletești — care-l caracterizează. Grație acestui povățuitor elementar — serios, cumpănit și oțelit în vremuri grele de luptă și răbdare — poporul român este sigur că va fi în stare să-și îndeplinească misiunea sa, aceea pe care i-o indică țara pe care o locuește, cu situația ei geografică, originea sa și firea sa aleasă.

Organizarea unui Stat nou din mai multe porțiuni de țară și cu populațiuni — desvoltate și trăite, timpuri mai mult sau mai puțin îndelungate, sub regimuri legale diferite — este însă o chestiune grea, a cărei rezolvare cere multă prevedere și chibzuință. Este vorba, înainte de toate, de a formula toate problemele fundamentale pe care le impune natura țării, cu situația ei geografică și politică, și de a crea o stare care să permită o unitate sufletească a tuturor locuitorilor și o comunitate de muncă după un plan unitar pentru rezolvirea lor. Această muncă colectivă nu poate fi organizată decât pe principiul diviziunii muncii și adaptată aptitudinilor speciale ale fiecărei categorii de locuitori, spre a putea da astfel fiecare maximul de contribuție la rezolvirea înaltelor țeluri ale întregului, deci a statului comun pe care l-a format.

Tocmai de aceea, bunul simț al poporului român îl povățuește de pe acum, de a nu cădea în greșelile statelor de tirania și exploatarea cărora abia a scăpat, căutând a se răzbuna pentru

suferințele din trecut sau apăsând fragmentele de alte popoare care trăesc în mijlocul său; căci naționalismul nu trebue confundat cu xenofobismul, acesta fiind întotdeauna un rău sfătuitor. Noul Stat trebue dar să fie bazat pe dreptate și pe respectul drepturilor tuturor cetățenilor săi — ori de ce origine, limbă sau confesiune ar fi. El trebue să-i considere pe toți acei cari vor să fie cetățeni credincioși ai acestei țări, ca membri ai unei națiuni colective, legați între ei, atît prin acele interese comune superioare care le sunt dictate de convieţuirea lor într'un Stat pe pământul aceleiași țări, cit și de tovărășia de luptă ce au a o duce împreună pentru apărarea, civilizarea și propășirea muncii fiecăruia, în vederea realizării intereselor superioare ce-i leagă, atât între ei cât și de țara care le e patria tuturora. Tocmai de aceea, activitatea sa culturală, în loc de a tinde să lovească în unii, trebue să se întindă deopotrivă asupra tuturor fiilor țării, spre a stabili între aceștia o comunitate de gândire și de simțire și a-i pregăti pentru tovărășia de muncă și de luptă.

Alcătuirea planurilor generale, pentru a organiza o asemenea muncă colectivă a întregei națiuni, cere însă o cunoaștere aprofundată — în toate detaliile ei — a întregei țări și a directivelor care decurg din natura ei pentru felul de vieață și de muncă a populațiunii ce o locuește. Fiecare cetățean, din orice parte a țării, trebue însă să cunoască, atât interesele fundamentale ale întregului cât și interesele speciale ale fiecărei părți, spre a-și putea pune în concordanță munca sa cu ele și a înlesni conlucrarea în vederea unui scop mai înalt: acela al organizării cât mai temeinice a noului Stat. Fiecare trebue să se cunoască unii pe alții cât și interesele superioare care îi leagă și pe care au a le apăra.

Problema organizării noului Stat și aceea a stabilirii unei unități sufletești a cetățenilor care-l compun, cere dar, pentru rezolvirea ei, înainte de toate, o popularizare cât mai largă a tuturor cunoștințelor privitoare la țară, cu natura ei, și la populațiunea ei, cu raporturile etnice, sociale, culturale și economice, ce leagă între ei pe diferitele categorii de cetățeni cât și de țara care le dictează directivele politicei ce are a o urma Statul ce-l compun.

* * *

Bunul simț al poporului român îl mai povățuește că, Statul, pe care-l organizează pe teritoriul său etnic, nu poate duce o vieață izolată și că trebue să trăiască într'un continuu schimb de bunuri materiale și sufletești cu popoarele și țările care-l înconjoară și cele ale lumii întregi, în interiorul căreia îi revine de asemenea un rol determinat. El știe că produsele muncii sale se consumă în mare parte în alte țări, și că, el însuși, pentru a-și asigura un trai mai bun, — material și sufletesc, — are nevoie de produsele muncii altor popoare din țări îndepărtate. El știe dar, că și omenirea întreagă e silită a desfășura o muncă colectivă pe baza principiului diviziunii muncii și că, în această colaborare pașnică a popoarelor, el are o misiune specială de îndeplinit pe teritoriul său etnic.

El are aci, mai întâi, *o misiune culturală:* de a spori, inobili și perfecționa pe această cale puterile fizice și sufletești ale întregii sale națiuni și a o pregăti astfel pentru o muncă mai rodnică, pe toate terenurile, pentru ca să poată satisface, nu numai nevoile sale proprii ci și ale omenirii. Și, mai are apoi și o *misiune civilizatorie:* spre a perfecționa și îndulci neîncetat raporturile dintre cetățenii săi, înlesnindu-le munca pașnică comună, cât și spre a perfecționa tot mai mult mediul său de trai, punând în valoare frumusețile și bogățiile țării sale și înlesnind producțiunea tuturor acelor bunuri materiale care alcătuesc schimbul său cu alte țări.

Dar și pentru îndeplinirea acestor înalte misiuni pe teritoriul propriu, cât și pentru înlesnirea acestei pașnice colaborări în producția și schimbul mondial de bunuri, este nevoe ca, atât populațiunea țării cât și popoarele cu care stăm în relațiune să fie cât mai bine informate asupra țării noastre, cu izvoarele ei naturale de producție, și asupra gradului de desvoltare al aptitudinelor, capacității și organizării populației de a le pune în valoare și de a le face accesibile consumațiunii mondiale. O popularizare intensă, în afară de granițele țării, a tuturor cunoștințelor privitoare: la țara noastră cu bogățiile ei, la starea populației ei și la organizarea ei administrativă, economică și culturală, este dar tot atât de necesară ca și înlăuntrul acestor granițe.

* * *

142338

BIBLIOTECA CENTRALĂ UNIVERSITARĂ "CAROL I" BUCUREȘTI

Din cele arătate până aci, se vede dela sine necesitatea unei serii de cărți despre România, pe care să le prezentăm publicului din toate țările și să arătăm care anume au fost considerațiunile care ne-au impins să organizăm editarea lor, și anume: Inlăuntru, formularea problemelor fundamentale, decurgând din bazele geografice, care dictează felul de vieață și de muncă a întregei populații — ori de ce origine, limbă, naționalitate și confesiune ar fi ei — și care deci trebue să-i unească într'o comunitate de gândire și simțire și să dea directivele politice ale Statului; In afară, nevoia de a informa, cât mai precis și obiectiv, pe toate aceste popoare cu care stăm în legături de orice fel, de a-i feri de falsele insinuări și de influențele vătămătoare ale scrierilor tendențioase, înlesnind astfel orice fel de relațiuni de schimb de bunuri materiale și sufletești precum și o colaborare pașnică cu ele, în interesul superior al progresului omenirii.

Scopul acelor cărți nu poate fi dar o reclamă, pentru a vinde mai bine produsele țării noastre, nici polemicile, pentru a ne apăra sau a ataca pe dușmanii noștri. Ele vor căuta a expune adevărul, astfel cum decurge et din cercetările științifice obiective, fără multe comentarii și interpretări și fără nicio tendință de a ne lăuda sau de a ne ascunde defectele, căci tocmai aceasta ar aduce cel mai mare rău cauzei. Arătând lucrurile cum sunt și criticându-le aspru acolo unde trebuesc criticate, vom da dovadă că suntem pe cea mai bună cale de a le îndrepta singuri.

Această carte va trebui dar să trateze: mai întâi descrierea țării cu natura și clima ei; descrierea populațiunii cu însușirile ei fizice și sufletești și cu structura ei etnică și socială. După aceasta va urma descrierea Statului, cu evoluțiunea sa de până astăzi și țelurile sale pentru viitor, tratând apoi mai pe larg activitatea și organizarea administrativă, juridică, financiară, economică și culturală.

In toată descrierea aceasta, se va considera populațiunea ca o unitate politică, cu deplină considerare a drepturilor și îndatoririlor minorităților etnice ce le conține, și se va arăta rolul poporului român în întregul Stat și față de fragmentele de popoare cu care convieţuește pe teritoriul său.

Domnilor Colegi,

Procedând în acest fel, cu calm și demnitate, Academia Română, cu marea sa autoritate, ținând la dispoziția lumii civilizate un izvor de informații sigure și obiective asupra țării noastre, va aduce un real serviciu, nu numai poporului și Statului Român — în contra căruia dușmanii săi ascunși caută, prin calomnii și insinuări, a mobiliza ura și disprețul lumii civilizate greșit informată — ci și întregei omeniri. Acesteia, ea îi va arăta, cu date pozitive, capacitatea și valoarea morală reală a acelui popor, pe care situația geografică l-a așezat la gurile Dunării, unde — ca și Holandei la gurile Rhinului — i-a revenit importanta misiune mondială de a păzi libertatea navigațiunii internaționale la gurile celui mai mare fluviu european și deci de a păstra cheia libertății comerțului tuturor țărilor cu popoarele care locuesc în acest basen principal al Europei.

Dar Academia va aduce un și mai mare serviciu chiar acelor popoare vecine, pe care instigatorii acestor campanii interesate caută a le induce în eroare și a le ațâța în contra noastră. Prin informațiile pozitive ce li se vor da, vecinii noștri se vor putea lămuri și reculege, și vor medita în liniște asupra adevăratelor interese superioare și permanente ale neamului lor cât și a posibilităților de a le asigura satisfacerea. Aceasta, în mod fatal, va trebui să-i ducă, și pe ei, la convingerea că: nu, prin lupte zadarnice și dușmănie — care fac jocul intereselor altora —, ci numai printr'o colaborare sinceră cât mai intensă — bazată pe dreptate și pe respect mutual — ei vor putea ajunge să-și îndeplinească adevărata lor menire și să-și asigure bunul trai al populației cât și propășirea lor economică, națională și culturală, în mijlocul popoarelor mari între cari soarta ne-a așezat împreună în acest colț al Europei.

Lei

IOAN Z. BARBU. Contribuţiuni la cunoaşterea florei fosile din podişul Moldovei şi Basarabiei . . . . . Lei 20
AL. ALEXINSKI. Noui contribuţiuni la cunoaşterea faunei Macrolepidopterelor din România . . . . . » 5
I. SIMIONESCU. Asupra unui Anthracoterium dela Petroşani . . . . . » 10
GREGOR T. POPA and UNA FIELDING. Studies on hypophysis and its relations . . . . . » 150
Prof. Dr. G. MARINESCU. Primul congres internaţional de electro-radiobiologie. Venezia 10—15 Septemvrie 1934 . . . . . » 35
ALEX. DONICI. Contribution à l'étude anthropologique du crâne scythe. Essai relatif à l'origine géographique des scythes . . . . . » 50
ION CHELCEA. Tipuri de cranii româneşti din Ardeal . . . . . » 30
Dr. N. I. TEODOREANU. Vererbungsbeobachtungen über die Farbe des roten und des schwarzen Mangaliczaschweines . . . . . » 30

TOMUL XI, (1935/36): Lei 320

ANA M. PAUCĂ. Contribuţiuni la studiul florei munţilor Codru şi Muma Lei 50
ZACH. C. PANŢU, Prof. Dr. TH. SOLACOLU şi ANA M. PAUCĂ. Contribuţiuni la flora Deltei Dunării . . . . . » 40
C. I. PARHON. Relations des glandes endocrines avec la teneur en eau du sang, des organes et des tissus . . . . . » 20
ETTIENNE PATTE. Sur les Elephants fossiles de Roumanie . . . . . » 20
Dr. C. SANDU-VILLE. Beitrag zur Kenntnis der Erysiphaceen Rumäniens » 90
Dr. I. GHEORGHIU. Imunitatea în regnul vegetal . . . . . » 10
Prof. Dr. G. MARINESCU. Despre hereditatea normală şi patologică şi raporturile ei cu Eugenia . . . . . » 60
Prof. SAVA ATHANASIU. Privire istorică asupra desvoltării cunoştinţelor geologice relative la România . . . . . » 15
I. Z. BARBU. Flora fosilă dela Muereasca-de-sus, judeţul Vâlcea . . . » 15

TOMUL XII, (1936/37): Lei 280

Prof. Dr. G. MARINESCU. Cercetări asupra razelor mitogenetice . . . Lei 20
G-ral SC. PANAITESCU. Coordonatele geografice ale oraşului Iaşi . . . » 5
MARIE CELAN. Notes sur la flore algologique du litoral Roumain de la Mer Noire . . . . . » 40
C. MOTAŞ et VICTOR ANGHELESCU. Notes sur la faune torrenticole des environs de Brosteni et particulièrement sur quelques larves et nymphes rhéophiles de diptères recueillies dans les cours d'eau à truittes du bassin de la Bistritza (Moldavie) . . . . . » 10
N. GAVRILESCU und Z. POPOVICI. Ergebnisse der Untersuchungsfahrten mit dem S. M. Schiff « Constantza » der Kgl. Rum. Marine im Schwarzen Meer in den Jahren 1934 und 1935 . . . . . » 30
GHEORGHE MANOLESCU. Studiul geologic şi petrografic al regiunii Văii Jiului . . . . . » 30
O. NECRASOV. Contribuţie la studiul grupelor sanguine în Nordul Moldovei şi al Basarabiei . . . . . » 5
Dr. V. GRIMALSCHI şi VL. HOHOR. Contribuţiuni la studiul chimismului Dunării şi al bălţilor Deltei în raport cu problema lucrărilor de ameliorare din Deltă . . . . . » 15
CONSTANTIN PAPP. Monographie der asiatischen Arten der Gattung Melica L. . . . . » 80
N. DONICI. Al cincilea congres al Uniunii Astronomice Internaţionale . . » 5
Prof. N. DĂNĂILĂ. Contribuţiuni la organizarea chimică a apărării naţionale . . . . . » 15
ECON. D. FURTUNĂ. Ştiri nouă despre Spiru C. Haret . . . . . » 25

TOMUL XIII, (1937/38): Lei 300

TRAIAN SĂVULESCU. O ramură a bogăţiei noastre naţionale la răspântie Lei 50
Dr. GR. T. POPA. Focul sacru al ştiinţei (I. Cantacuzino) . . . . . » 60
V. VÂLCOVICI. Principiul incertitudinii . . . . . » 12

Lei

EUGEN A. PORA. Contribuţiuni fiziologice la studiul răspândirii geografice a speciei *Pachigrapsus Marmoratus Stimps* în Marea Neagră . . Lei 15
GH. N. FINŢESCU. Biologia Hymenopterei Hylotoma rosae D. G. . . » 20
GR. T. POPA. Neurotropic principles in the sheep hypophysis including a « Cerebrostimuline » . . . . . » 40
Dr. G. MARINESCU. Determinism şi cauzalitate în domeniul biologiei. » 35
TRAIAN SĂVULESCU. Contribution à la connaissance de macromycètes de Roumanie . . . . . » 60
G. ŢIŢEICA. In amintirea lui Spiru Haret . . . . . » 10

TOMUL XIV, (1938—39) Lei 230

G. MARINESCO. Nouvelle contribution a l'étude d'un nouveau type d'amyotrophie progressive familiale débutant dans l'adolescence et intéressant également les muscles de la racine des membres, accompagnée de troubles considérables de la sensibilité et d'atrophie des os. Essai de regroupement de différents types d'atrophie musculaire progressive neurale Lei 60
M. N. DONITCH. Observations de l'éclipse totale de soleil du 19 juin 1936 à Ineboli (Turquie) . . . . . » 25
AURELIAN A. POPESCU. Noui contribuţiuni la fauna lepidopterelor din Bucureşti şi împrejurimi. . . . . » 20
R. VERONA et C. FOSTIROPOL. Contributions au raffinage des produits pétrolifères par les solvants. III-e partie: sélectivité de l'acétone à différentes températures . . . . . » 20
Dr. V. GRIMALSCHI. Rezultatele cercetărilor asupra biologiei şalăului (Lucioperca Sandra cuv. et val.) din bălţile Deltei şi Lacurile Razelm . » 15
Prof. G. FINŢESCU. Psylles . . . . . » 20
NIC. MACAROVICI. Asupra faunei de mamifere terţiare dela Giurcani (jud. Fălciu) . . . . . » 5
GR. T. POPA et E. LUCINESCO. La cérébrostimuline, telle qu'on la connait aujourd'hui . . . . . » 60
EUGEN A. PORA. Influenţa temperaturii externe asupra mediului intern la « Helix Pomatia » . . . . . » 10
Prof. V. PAPILIAN şi Doc. Dr. C. C. VELLUDA. Cercetări asupra grupelor sanghine la Moţi . . . . . » 10
GREGOR T. POPA. A central mechanism for the regulation of potassium-calcium balance . . . . . » 40
JANA I. ŞOAREC. Contribuţie la studiul hidracarienilor din România . » 10
C. BUDEANU. Quelques confirmations expérimentales de la théorie des phénomènes déformants . . . . . » 40

TOMUL XV, (1939—40):

O. MARCU. Die Stellung im System und phylogenetische Entwicklung der Coccinelliden auf Grund vergleichender Untersuchungen des Flügelgeäders Lei 20
C. MOTAS et JEANNE SOAREC. Sur deux Feltria nouvelles trouvées dans les Carpates Orientales et sur les caractères sexuels secondaires dans le genre Feltria Koen. 1892 . . . . . » 15
ZAHARIA POPOVICI. Die Verbreitung von *Gadus euxinus* Nordm. an der Westküste des Schwarzen Meeres nach Magenuntersuchungen an *Squalus acanthias L.* . . . . . » 20
N. SĂLĂGEANU. Sur l'équilibre entre l'assimilation chlorophyllienne et la respiration chez les feuilles aériennes . . . . . » 25
ANA M. PAUCĂ. A doua contribuţiune la studiul florei munţilor Codru şi Muma . . . . . » 60
C. BUDEANU. Metrologia în serviciul ştiinţei . . . . . » 10
Prof. GR. T. POPA and Dr. FLORICA GR. POPA. The dual organisation (muscle fibres as well as nerve endings) of the muscles of the wing in birds [pigeon] . . . . . » 45
TRAIAN SĂVULESCU. Ştiinţele biologice: locul şi rostul lor în învăţământ » 12
HORIA HULUBEI. Asupra elementului de număr atomic 87 . . . . . » 12
D. DANIELOPOLU. L'endémie Tyroïdienne en Roumanie . . . . . » 12
GRIGORE ANTIPA. Rolul Academiei Române în combaterea campaniilor de ponegrire a Poporului şi Statului Român . . . . . » 15

C. 63.665.

PREŢUL LEI 15.—